

Sirds skaņas.

Ventspils skan...

Pirmajā brīdī apjūku. Vai tad skan? Skan radio, mobilā tālruņa signāls, taurē garāmbraucošas automašīnas, ķērc kaijas un rūc zāles plāvēji. Bet Ventspils? Vai tad skan?

Nākamajā mirklī domas jau ir aizskrējušas citos ceļos. Vai gan maz lietu, par kurām viņām jāatceras padomāt? Un paiet diezgan ilgs laika sprādis, pirms pēkšņi atpoo – skan taču! Un skan manī!

Cik man varēja būt toreiz? Gadi četri? Pieci? Lielā rudens vētra brāžas pāri Ostgalam un atduras, uzreiz aiz Zviedru vaļņa, pret mūsu mājas sienu. Vējš gaudo lielo kastaņu zaros, smagas lietus lāses sitas pret grabošām palodzēm. Bet šīs skaņas nebiedē. Jo kājās ir mīkstas kapzeķītes, krūzē silta pelašķu tēja ar medu un dzeltena gaisma istabā, atšķirībā no melnās tumsas aiz loga. Un ome, galvenais, ome blakus! Nekur vētra neskan tā, kā Ventspilī. Jo citur jau nav laika klausīties vētru, ir jāraizējas par drošu patvērumu. Tikai mājās tu vari klausīties trakojošās vētras skaņās un justies droši. Jo tās ir tavas mājas. Pat tad, ja omes tur sen vairs nav.

Ne jau vienmēr plosās vētras. Mana atmiņa atgādina man arī par citām skaņām. Un visskaļākā no tām – miglas taure. Jo nav tādas vietas, kur varētu paslēpties no šīs skaņas. Gari un trauksmaini viņa skan tur ārā, baltajā pienā aiz loga. Kaut kur tur, otrpus jūras vārtiem, uz maza zvejas kuģīša tagad ir mans tētis. Kā viņš tur, baltajā pienā?

Pēkšņi saprotu, ka sen neesmu dzirdējusi skanam miglas tauri. Varbūt mūsdienās to vairs neizmanto? Bet varbūt viss ir vienkāršāk. Miglas klātajā jūrā vairs nav neviena, par ko man būtu jāraizējas, un miglas taures skaņas vairs nerasniedz manu sirdi.

Taču manu sirdi sasniedz jūras čuksti. Siltā bezvējā apsēžos baltajās smiltīs ar seju pret jūru, aizveru acis un klausos. Citi to sauc par šalkoņu, bet man skan jūras čuksti. Jo tikai čukstus var runāt par lietām, kuras dzīvo dziļi sirdī. Par pārdrošiem sapņiem, par smeldzīgām ilgām, par sāpīgām atmiņām... Varētu šeit sēdēt bezgala ilgi, bet vienmēr jāsteidzas. Jāsteidzas dzīvē.

Nekad neesmu dzirdējusi, kā skan īsts putnu tirgus. Bet domāju, kad sastopas visa ģimene, mūsu mamma, viņas četri bērni ar pusītēm, deviņi mazbērni, dārzā noteikti iet skaļāk, nekā putnu tirgū. Katram ir savi jaunumi un paziņojumi, ar ko padalīties. Katram savs skatījums uz apkārt notiekošo, par ko pastrīdēties. Katram savi sasniegumi, ar kuriem palielīties. Viennozīmīgi skaļi! Bet tā skan dzīve. Un mana sirds priecājas par to, ka mūsu dzīve vēl aizvien skan šai pilsētā, nevis pasaules plašumos.

Gadiem ejot, pilsētas skaņu gamma mainās. Aiz mana loga tagad šalc klusās liepas, nevis enerģiskās kastaņas. Jūras dunoņai un Ventas viļņu šalkām pievienojušies pilsētas strūklaku ūdens šļaksti. Mana, sen jau aizgājušā, tēva trompetes skaņu vietā šodien rīb viņa mazdēla bungas un skan mazmeitu dziedāšana. Taču es joprojām sadzirdu šo pilsētu. Tāpat, kā jebkurā korī es sadzirdu savas meitas balsi. Pat jaunās koncertzāles atklāšanā, cauri orķestra, ērģeļu un daudzbalsīgā kora skaņām, zinu - es to sadzirdēšu! Jo viņas balss skan manā sirdī. Tāpat kā manā sirdī skan šī pilsēta.

Mana Ventspils!